

nægte, at hendes Mangel paa Blufærdighed nu og da havde stødt ham, at han i det hele havde fundet noget usmageligt ved den ubeherskede Lidenskabelighed, hvormed hun var gaaet op i Elskovsforholdet til ham.

De var kommen ud af Skoven. Foran dem løftede sig en mægtig Grusbanke, ganske nøgen, kun dækket af et fattigt Græs med mørke Pletter af Lyng. Det var den bekendte Rolhøj, Egnens højeste Punkt, hvorfra man havde Udsigt over en Tyvendedel af Jylland.

Skønt de to Clausen'er efterhaanden havde forstaaet, at de var tilovers, lod de sig ikke mærke dermed, i hvert Fald ikke ved at vise sig fornærmede. Tværtimod. Som de Jyder, de var, hævnedes de sig over Mangelen paa Paaskønnelse ved en stadig mere løssluppen Munterhed.

„Første Mand paa Toppen!“ raabte Frøken Gerda og suste opad Skrænten, øjeblikkelig fulgt af Søsteren. I Farten fik denne sin Hat blæst af Hovedet, og der blev en vild Jagt efter den henad Bakkeskrænten.

Inger gjorde Mine til at følge dem; men Per, der erindrede Hotjægermesterindens Advarsel til hende mod at løbe, raadede hende indstændigt fra det, idet han sagde:

„Husk paa, at De nylig har været syg, Frøken! Jeg veed, at De ikke maa overanstrenges Dem.“

Ved denne Omhu for hendes Person erobrede Per uden at ane det igen et lille Stykke af Ingers velbefæstede Hjerte. Hun var endnu saa meget Reconvalescent, at det var hende en Tilfredsstillelse at blive gjort svagere, end hun var. Men nu erklærede hun, endda med et lille Nakkekast, at hun netop vilde derop; og da Per foreslog, at hun i det mindste burde støtte sig til hans Arm, vilde hun ikke høre Tale derom. Hun fejlede ikke det ringeste, sagde hun. Der var ikke noget at ængstes for.

Per holdt sig alligevel tæt foran hende under Opstigningen for at kunne gribe til, dersom hun skulde snuble. Paa et Sted, hvor der var særlig stejlt, tog hun da ogsaa mod hans fremstrakte Haand. Det skete dog ikke uden Overvejelser, men hun kunde ikke indse, at der var noget upassende deri, saa meget